

KDO SEM JAZ?

Vse se je začelo, ko nas je obiskala potujoča knjižnica. Otroci so si z velikim zanimanjem izposodili knjige, ki govorijo o telesu, čutilih in zdravju. Ilustracije so v njih vzbudile veliko radovednost, zato smo se skupaj odločili, da bo naša naslednja tema prav ta: »Kdo sem jaz?«. Skupaj smo razmišljali, kaj nas dela posebne, kako izgledamo in kaj vse zmoremo.

Naučili smo se poimenovati dele telesa – od glave, ramen in kolen, pa vse do prstov na nogah. Preko deklamacije smo spoznali, da z ušesi poslušamo, z jezikom okušamo, z očmi vidimo v daljave in z nosom zaznavamo vonjave. S kožo čutimo mraz, toploto, bolečino in gorkoto. S kožo tipamo tip, tip, tip, s prsti merimo svoj utrip.

V ogledalu smo opazovali svoje obraze, da smo lahko narisali svoje portrete. Ugotovili smo, da je vsak izmed nas edinstven. Nekateri imamo kodraste lase, drugi ravne, nekateri modre oči, drugi rjave, a prav vsi smo posebni in pomembni.

Radovedno smo pokukali pod kožo in videli, da se pod njo skrivajo mišice. Ugotovili smo, da imamo več kot 600 mišic, ki nam omogočajo premikanje, skakanje, smejanje, igranje in celo dihanje.

Naše mišice smo krepili s prenašanjem različno težkih uteži.

Naša prijateljica, opica Marta, nam je pokazala različne vaje za moč.

Skupaj z njo smo se odpravili tudi na pohod.

Obiskala nas je Manca, učiteljica športne vzgoje, in nam pripravila gibalni poligon, kjer smo skozi igro še bolj začutili delovanje mišic in telesa.

Mišice smo oblikovali tudi iz slanege testa.

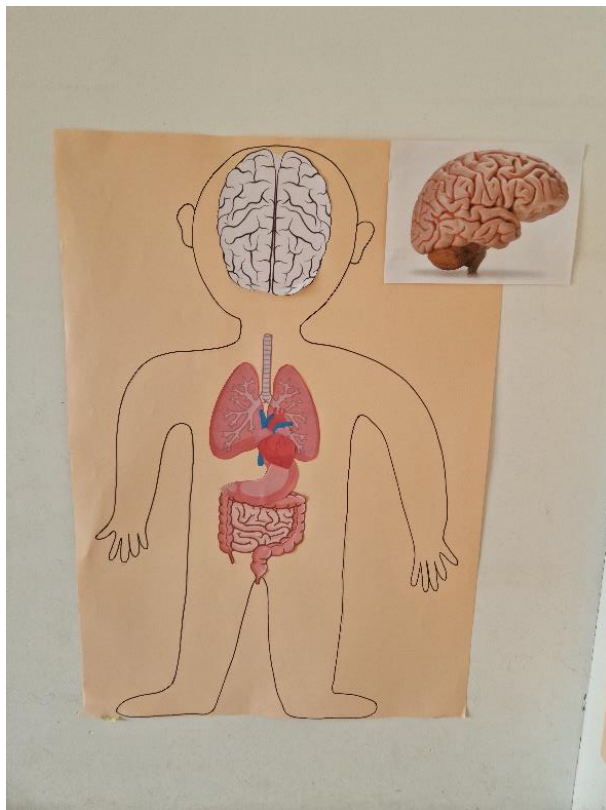
Spoznali smo, da vsak izmed nas v sebi skriva pravega okostnjaka, ki je narejen iz kosti. Brez njega bi bili mehki kot spužve in bi se zgrudili na tla kot kuhana špageta. Ogledali smo si model človeškega okostnjaka, nato pa naredili svojega iz purpena.

Ko smo že veliko spoznali o svojem telesu, smo se preizkusili v risanju samega sebe. Likovni izdelek je krasil našo garderobo in nas vsak dan spomnil, kako lepo je biti to, kar smo.

Spoznali smo osnovne organe, ki vsak dan opravljajo pomembna opravila. Z možgani razmišljamo, s pljuči dihamo, srce imamo, da živimo, želodec, da prebavi hrano in debelo in tanko črevo, da lahko gre hrana pri ritki ven, jo pokakamo.

Tako kot telo potrebuje gibanje, tudi možgani potrebujejo vaje. Za krepitev naših možganov smo reševali uganke in se igrali igro kdo se skriva pod odejo.

Katera hrana je zdrava za naš želodec smo spoznali z igro vesel in žalosten želodec. Pripravili smo si tudi smoothie iz sadja.

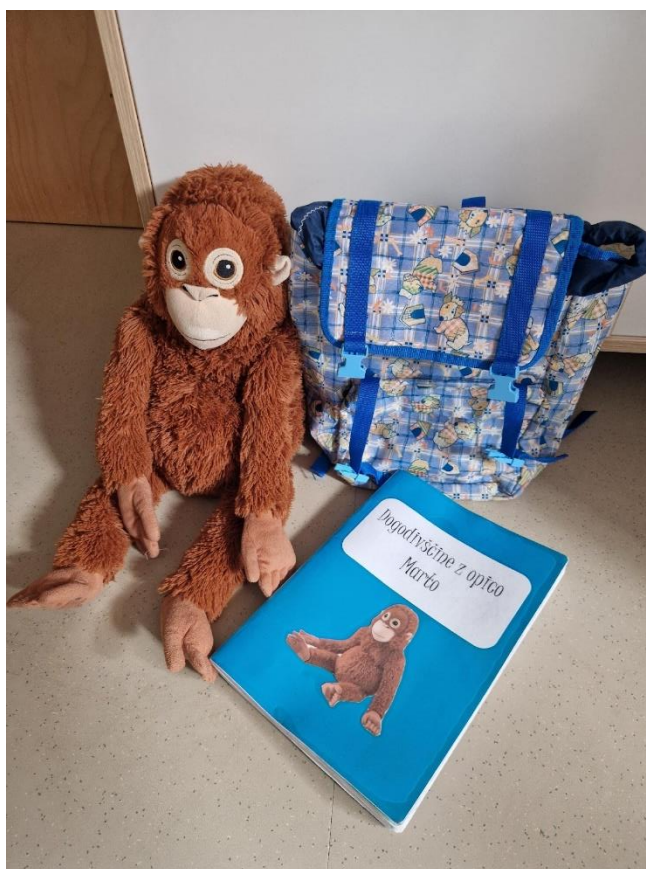

V času spoznavanja telesa smo obeležili dva pomembna dneva. Na dan Downovega sindroma smo obuli različni nogavici. Majhno dejanje z velikim sporočilom, ki poudarja edinstvenost vsakega posameznika in sprejemanje drugačnosti. Na dan ozaveščanja o avtizmu smo oblekli nekaj modrega. Modra barva naj bi bila najljubša barva oseb z avtizmom, zato smo s tem dejanjem še dodatno izrazili podporo in razumevanje. S takšnimi dejanji smo se naučili, da je svet lepši, ko sprejemamo drug drugega takšne, kot smo.

Spoznali smo prijateljico opico Marto, ki je na domu obiskala vsakega izmed nas. Skupaj z njo smo izvajali dejavnosti, ki so spodbujale zdrav način življenja. Dogodivščine z opico Marto smo skupaj s starši zapisali v zvezek, zraven prilepili fotografije, kaj lepega narisali in vsebino predstavili v vrtcu.

Otroci iz skupine Miške, Maruša in Tjaša